

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen08val-shoot-idm140111864858784/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

iii

I BEGYNDELSEN VAR –

I Begyndelsen var Kilden
født paa en Bjærgaas i Morgenrøden.
Solen rased vildt som Døden,
Dyr og Planter søgte til Kilden.

Siden efter kom Vinternøden.
For at staa sig mod Is og Taage
slutted Mennesket Pagt med Ilden.
Ild fik Vandet til at koge.

Ild fik Vandet til at koge,
Ovn og Esse til at sprude.
Og før Soleventyret var ude,
lyste Ilden fra alle Kroge.

*

Disse Glimt fra tusind Kroge
og i Rummet Stjernenatten,
lutter levende Øjne, der vaage,
gjorde Menneskens Børn saa kloge.

Har jeg døjet ondt af Solen,
Elskte, du er frisk som Kilden.
Hvis jeg fryser i September,
Yndige, saa er du Ilden.

December 1923

Min Kraft er ikke sprængt,
min Tone er betrængt.
Ak, giv mig Guders Gud
at holde al Ting ud.

Jeg har fra Aanders Aand
Formglæden i min Haand.
Jeg har fra Sjæles Sjæl
dog min Achilles-Hæl.
Jeg har fra Livets Liv
en Ømhed: Elsk og giv.
Og endnu sker mig mangt,
hvor jeg kan drømme langt.

Men jeg har Tavshed kær.
Og kun fortøttet Væsen
kan fylde mit Begær

Fortætning af alt Væsen.

I STADEN

København er stor,
men Danmarks Land er lille.
Stjernerne gaar om paa Gaderne
mellem Job og Hør.

Søde Kvindeøjne
stirrer paa Façaderne,
vandrer flinkt i Gaderne
mellem Job og Hør.

21. 2. 24

Hun har saa skønt fra Naturen
en Holdning i store Drag,
at man ville kysse Konturen
af hendes For og Bag,
selvom hun laa forstenet
og kold i en Sarkofag.

VINTERFLORA

Det er sære lunkne Vinteraar, der tærer
som Vampyrer Kraften ud af vore Sfærer.

Men de store Vintre bringer Sne i Dynger,
hvorved Jorden tyst sin Blomstersjæl forynger.

Her er Ungdomsmylder: fuldt af Hyacinter
og af fuldt udsprungne Kvinder nu i Vinter.

VAARBEBUDELSE

Dette Snefald over Kirkegaarden
midt i Vintrens Hjerter kalder tyst paa Vaaren.
Natten skælver ved det store Foraars Komme.
Døde lever op, og Gravene staar tomme.

Denne fine Sne paa Kinden,
mærker du det øj?
er forfrosne Dødes Ild,
... med Blomsterkys til dig.

KAN SOMMERFUGLEVINGER TYNGE –

Kan Sommerfuglevinger tynges?
Tænk, hvad to spinkle Skuldre kunde bære
for dem, hun vilde livsforynge.

Men selv de lette Sommersko maa snære
og Moderømhed søge sig et Hvil.
Naar Vintren ender, vil vi atter vaage.

Den fine Blomst sov ind før Vaarens Smil
i Hospitalet bag den svære Laage.

30. 7. 23. „Hôtel de la plage“, Donville

For at gemme Hjemmets Lykke
lukked vi med Laase Huset,
rejste ud, hvor Vinden blæser,
rejste ud, hvor Solen skinner,
og hvor Støv langs Vejen drysser,
medens Regnen i en Sky
højt paa Himlen truer --

For at skaane vore Stuer
for den træge Sommerhede
og bevare vore Hjerter
mod det triste Sommerregnfald,
for at trodse Byger ude,
Lyn fra Himlen, Storm fra Havet --
heller end at brændes inde
eller levende begraves
rejste vi . . .

og Solen smiler,
Sommerfuglen vakler henrykt
op i Blaet. Vore Længsler
lod vi bag os -----

ET FORAARSBUD

Et Foraarsbud, en Vaarblomst
har atter kysset mig.
Og kær og ung og sælsom
er min Kærlighed til dig.

Og intet har en Skærhed
som min ømme Drøm om dig,
ak, unge, fine Vaarblomst
langt renere end jeg.

Gud Sø! lad Vaaren leve,
lad med sin lyse Streg
det unge Foraarspire!
---
det unge Foraarspire.